

Ne acı yaşanmış hikayeler dinliyoruz hayatta.

Acılar, gözyaşları, dramlar, geride kalanlar, alıp başını gidenler.

Oysa hayat dediğin bir nefes kadar. Bir varmış, bir yokmuş.

Hayri dayının Süleyman Abi'nin ölümü de yaşanmış hikayeler kadar acılı, hüzünlü ve dikkat çekici.

Cumartesi günü kayınbiraderinin cenazesine katılıyor, abdest aldıktan sonra câminin bahçesinde vefat ediyor. Kalbi dayanmıyor, oracıkta yığılıyor.

Ey güzel Allah'ım sen nelere kadirsin...

Hikaye daha bitmedi...

Süleyman Abinin cuma günü de kızı Kübra'nın düğünü vardı.

Kendi elleriyle ve keyifle davetiye dağıtıyordu. Çünkü ilk düğününü yapacaktı. Gözünün nuru, bir tanecik kızını evlendirecekti. Mutluluğu, heyecanı, sevinci tartışılmazdı. Bir o kadarda yorgun ve durgundu. Bizim davetiyemizi getirdiğinde tanık olmuştuk, bu güzel duygularına.

Hayatın cilvesini görüyoruz değil mi... İşte cilve bu olsa gerek. Yürek dayanmaz.

Hayri dayının Süleyman Aksu, iri yapısına rağmen bir o kadar alçak gönüllü bir kişiliğe sahipti. Tanıyanlar bilirler.

Pazar günü aldı başını gitti.

Kayınbiraderinin ölümü... Aynı gün kendi ölümü... En dayanılmazı da kızının Cuma günü yapılacak olan düğünü... İşte sözün bittiği yer burasıdır.

Geride kalanlara sabır diliyorum. Mekanı nurlarla dolsun...